

RESSÒ DE LA PARAULA

Les nostres aspiracions

Sempre hem mantingut viu l'interès per saber què pensen els joves, què senten, quina mentalitat els guia. I gaudim quan l'empatia és possible entre ells i nosaltres.

No és fàcil la comunicació amb els joves. Però hi ha un terreny, en el qual l'intercanvi resulta relativament fàcil: la mirada i l'actitud davant el futur. El jove és precisament això, futur, aspiració, somni, desig, projecte. Per aquest camí pensava que l'inici d'un curs convidava a despertar la nostra vena més jove, a fi de superar la carrincloneria i el derrotisme que sempre ens amenacen.

Fa uns dies vaig tenir l'ocasió de coniar una jornada amb matrimonis joves, fills de la més pura modernitat. Les seves actituds davant la vida eren molt diverses, però tenien en comú aquella seguretat admirable en les seves conviccions i aquell no menys admirable optimisme davant el demà. Vaig observar que un d'ells es mostrava molt estricte, dominador fins i tot, amb els seus fills en el terreny moral. No segons una moral, podríem dir «establida, global, sistemàtica», sinó obeint a una moral de la modernitat, la que segueix unes pautes i uns valors que avui, i des de fa unes dècades, gaudeixen de gran plausibilitat: ecologia, solidaritat, igualtat, llibertat, defensa de drets, transparència, progrés, etc. La conversa va derivar cap a la constatació d'un sentiment de frustració generalitzat en la societat, especialment entre els joves. Posats a interpretar per què es produïa aquest fet, ell feia una anàlisi hereva de l'esquema marxista, segons el qual, el sistema capitalista, en fomentar el triomf del més poderós

i afavorir un estil de vida consumista, impedeix l'exercici de la llibertat creadora de les persones. Partia del fet que sense igualtat no hi ha llibertat i, per tant, no seria possible la satisfacció dels desitjos i projectes. En definitiva, la insatisfacció era un efecte necessari del sistema capitalista i consumista que regeix avui a la societat.

No era el moment de posar en evidència les contradiccions internes d'aquesta manera de pensar, contradiccions no solament teòriques, sinó també pràctiques i històriques, que es podien verificar en el passat i fins i tot en l'actualitat. Però la conversa sí va permetre deixar clares dues veritats: una, que amb la nostra llibertat podem i devem fer front i canviar les coses, fins i tot en

situacions extremes d'opressió i sofriment; una altra, que les frustracions depenen de les nostres aspiracions convertides en projectes.

Quan el jove va fer la pregunta retòrica de quines eren aquestes aspiracions, per immediatament mostrar que no eren sinó les que el sistema ens imposava, es va sorprendre que la font de les nostres expectatives era de fet molt diversa: algunes procedeixen de necessitats naturals, unes altres de sentiments, unes altres d'opcions lliures, unes altres són fruit del contagi, unes altres obeeixen a causes culturals. Però no totes ens fan créixer. Hi ha algunes de negatives. Negatives? En efecte. La nostra màxima i més comuna aspiració és ser feliços i la felicitat consisteix a estimar i sentir-se estimat. Alguns no ho saben i uns altres equivoquen el camí per a aconseguir-ho.

Notava que aquestes observacions sonaven com a novetats en la seva reflexió. No necessàriament i en tot som fruit del sistema! No només cal denunciar el que el sistema pretén imposar-nos, sinó també revisar les nostres aspiracions i projectes personals, per a actuar en conseqüència!

Fou una llàstima que la conversa no pogués seguir endavant, perquè estàvem a un pas de plantejar la qüestió crucial: a l'hora de planificar, optar, afrontar el futur, encara que sigui allò més quotidià, hom ha de preguntar-se pel sentit de la seva vida, què és el que desitja ser i viure, què li fa créixer i fa avançar el món. Està en joc la felicitat pròpia i aliena.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Reconciliar-se amb el passat (I)

Un element determinant en la construcció de la pau és la relació amb la pròpia biografia. És difícil poder pacificar les relacions, poder pacificar la petita esfera de món en la qual vivim si, abans, no procurem estar en pau amb la pròpia vida, amb els orígens i el passat. Quan ens lamentem, obsessivament, pel passat que hem perdut o bé intentem planificar egocèntricament el futur, no assolim la pau en la pròpia trajectòria biogràfica.

Molt sovint, no estem en pau amb nosaltres mateixos perquè no acabem d'assumir el passat o bé

no renunciem a controlar egocèntricament el futur. I, no obstant això, els savis de l'antigor ensenyen que el passat és inamovible i que el futur és incert. Voler canviar el passat és absurd; però pretendre controlar els esdeveniments del futur és ingenu.

Necessitem parar, fer pauses per reconciliar-nos amb el propi passat, amb la nostra mateixa gènesi. Necessitem, també, seguir caminant sense deixar de tenir la vista posada en la meta, però oberts a les sorpreses que ens depara el camí a cada cantonada.

Recordar el passat pot ser un bon mode de consolidar la pròpia identitat i també un primer pas per a reconciliar-nos amb els orígens. Ara bé, si l'acte de recordar només serveix per lamentar-lo, no val la pena exercitar-se en el record. No hi ha dubte que, en ocasions, no és gens fàcil viure reconciliat amb la pròpia gènesi. Hi ha ferides que vénen de la infantesa, de relacions humiliants i vexatòries que deixen profundes nafres en l'estructura psíquica de la persona.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Nuestras aspiraciones

Siempre hemos mantenido vivo el interés por saber qué piensan los jóvenes, qué sienten, qué mentalidad les guía. Y gozamos cuando la empatía es posible entre ellos y nosotros.

No es fácil la comunicación con los jóvenes. Pero hay un terreno en el que el intercambio resulta relativamente fácil: la mirada y la actitud ante el futuro. El joven es precisamente eso, futuro, aspiración, sueño, deseo, proyecto. Por este camino pensaba que el inicio de un curso invitaba a despertar nuestra vena más joven, a fin de superar el adocenamiento y el derrotismo que siempre nos amenazan.

Hace unos días tuve la ocasión de convivir una jornada con matrimonios jóvenes, hijos de la más pura modernidad. Sus actitudes ante la vida eran muy diversas, pero tenían en común esa seguridad admirable en sus convicciones y ese no menos admirable optimismo ante el mañana. Observé que uno de ellos se mostraba muy estricto, dominador incluso, con sus hijos en el terreno moral. No según una moral, podríamos decir «establecida, global, sistemática», sino obedeciendo a una moral de la modernidad, la que sigue unas pautas y unos valores que hoy, y desde hace unas décadas, gozan de gran plausibilidad: ecología, solidaridad, igualdad, libertad, defensa de derechos, transparencia, progreso, etc. La conversación derivó hacia la constatación de un sentimiento de frustración generalizado en la sociedad, especialmente entre los jóvenes. Puestos a interpretar por qué se producía este hecho, él hacía un análisis heredero del esquema marxista, según el cual, el sistema capitalista, al fomentar el triunfo del más poderoso y favorecer un estilo de vida consumista, impide el ejercicio de la libertad creadora de las personas. Partía del hecho de que sin igualdad no hay libertad y, por tanto, no será posible la satisfacción de los deseos y proyectos. En definitiva, la insatisfacción era un efecto necesario del sistema capitalista y consumista que rige hoy en la sociedad.

No era el momento de poner en evidencia las contradicciones internas de esa manera de pensar, contradicciones no sólo teóricas, sino también prácticas e históricas, que se podían verificar en el pasado e incluso en la actualidad. Pero la conversación sí permitió dejar claro dos verdades: una, que con nuestra libertad podemos y debemos hacer frente y cambiar las cosas, aun en situaciones extremas de opresión y sufrimiento; otra, que las frustraciones dependen de nuestras aspiraciones convertidas en proyectos.

Cuando el joven hizo la pregunta retórica de cuáles eran esas aspiraciones, para inmediatamente mostrar que no eran sino las que el sistema nos imponía, se sorprendió de que la fuente de nuestras expectativas era de hecho muy diversa: algunas proceden de necesidades naturales, otras de sentimientos, otras de opciones libres, otras son fruto del contagio, otras obedecen a causas culturales. Pero no todas nos hacen crecer. Hay algunas negativas. ¿Negativas? En efecto. Nuestra máxima y más común aspiración es ser felices y la felicidad consiste en amar y sentirse amado. Algunos no lo saben y otros equivocan el camino para lograrlo.

Notaba que estas observaciones sonaban como novedades en su reflexión. ¡No necesariamente y en todo somos fruto del sistema! ¡No sólo hay que denunciar lo que el sistema pretende imponernos, sino también revisar nuestras aspiraciones y proyectos personales, para actuar en consecuencia!

Fue una lástima que la conversación no pudiera seguir adelante, porque estábamos a un paso de plantear la cuestión crucial: a la hora de planificar, optar, afrontar el futuro, aunque sea el más cotidiano, uno ha de preguntarse por el sentido de su vida, lo que desea ser y vivir, lo que le hace crecer y hace avanzar al mundo. Está en juego la felicidad propia y ajena.

† **Agustín Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Mons. Sebastià Taltavull,
administrador apostòlic
de Mallorca

Així ho ha nomenat el papa Francesc, el passat 8 de setembre, per cobrir la seu vacant que deixa el bisbe Salinas, traslladat com a auxiliar a València. El bisbe Sebastià compaginarà la seva responsabilitat com a administrador apostòlic del bisbat de Mallorca amb la de bisbe auxiliar de Barcelona, que exerceix des del 21 març de l'any 2009. En paraules seves, desitja

fer aquest nou servei «amb tot l'amor del que sóc capaç, però també amb la temor d'haver de respondre als reptes que en aquests moments se'ns presenten i fer-ho bé», alhora que posa als peus de la Mare de Déu de Lluc el seu anhel de caminar ple-gats perquè a la llum de Maria sigui possible que tots els diocesans se sentin «joiosament implicats i animats a fer-ho».

Ordenació episcopal del nou
bisbe auxiliar de València

FOTO: AVAN

Va tenir lloc a la catedral de València el primer dissabte 3 de setembre, en una multitudinària missa, concelebrada per 22 bisbes de tota Espanya, entre els quals, el bisbe de St. Feliu de Llobregat i prop de 400 preveres valencians. Mons. Arturo Ros, el nou bisbe, és nét del beat màrtir Arturo Ros Montalt. Fins ara era vicari episcopal a la diòcesi valenciana i va realitzar la formació al Seminari de València quan el bisbe Agustí n'era el rector.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La Misericòrdia és llum

Un dia, Jesús, va fer el miracle de tornar la vista a un cec que demanava almoïna a la vora del camí (cf. Lc 18,35-43).

L'evangelista Lluc diu que aquest cec estava assegut a la vora del camí demanant caritat (cf. v. 35). La figura d'aquest cec representa moltes persones que, també avui, es veuen marginades per raó d'una limitació física o d'algun altre tipus.

L'evangelista diu que algú de la multitud va fer saber al cec el motiu pel qual hi havia tota aquella gent i li va dir que «passava Jesús de Natzaret» (v. 37).

A diferència de la multitud, aquest cec hi veu amb els ulls de la fe. Gràcies a ella la seva súplica té una eficàcia poderosa. Efectivament, en escoltar-lo, «Jesús s'aturà i manà que li portessin el cec» (v. 40). Obrant així Jesús treu el cec de la vora del camí i el posa en el centre de l'atenció dels seus deixebles i de la multitud.

Jesús s'adreça al cel i li pregunta: «Què vols que faci per tu? Com vols que et serveixi?». Déu es fa servent de l'home pecador. I el cec ja no respon a Jesús anomenant-lo «Fill de David», sinó «Senyor». El cec demana poder

veure-hi i el seu desig és atès: «Recobra la vista; la teva fe t'ha salvat» (v. 42).

Gràcies a la fe ara hi pot veure i, sobretot, se sent estimat per Jesús. Per això el relat acaba dient que el cec «seguiu Jesús glorificant Déu» (v. 43): es converteix en deixeble. De captaire a deixeble, també aquest és el nostre camí: tots nosaltres som captaires, tots. Sempre tenim necessitat de salvació. I tots nosaltres, cada dia, hem de fer aquest pas: de captaires a deixebles.

(Dimecres, 15 de juny de 2016.)

Comunicat de nomenaments

Nomenaments parroquials

Vicaria del Llobregat

- Mn. Joan Puig Mas, rector de la nova Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Viladecans.
- Mn. Francesc Tirado Lara, rector de les Parròquies de Santa Maria i Crist Salvador de Martorell.
- Mn. Rafael Vilaplana Moltó, rector

de les Parròquies de Sant Mateu de Vallirana i Sant Esteve de Cervelló.

- Mn. Antoni Roca Roig, rector de la Parròquia de Sant Josep de Sant Vicenç dels Horts.
- Mn. Manuel Roig Cisteré, rector de la Parròquia de Santa Eulàlia de Pallejà.
- Mn. Josep Torrente Bruna, rector de la Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè del Prat de Llobregat.

- Mn. Carles Muñiz Pérez, vicari de la Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè del Prat de Llobregat.

Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf

- Mn. Jaume Berdoy Alemany, rector de les Parròquies de Santa Magdalena de Pontons, Santa Maria de Sant Martí Sarroca, Sant Genís i Santa Maria de Foix de Torrelles de Foix.
- Mn. Genís Sans Martínez, DP, diaca adscrit i encarregat de les Parròquies de Santa Magdalena de Pontons, Santa Maria de Sant Martí Sarroca, Sant Genís i Santa Maria de Foix de Torrelles de Foix.

Altres informacions

El Sr. Bisbe ha acceptat les següents jubilacions canòniques:

- Mn. Miquel Raventós Surià, fins ara rector de les Parròquies de Santa Magdalena de Pontons, Santa Maria de Sant Martí Sarroca, Sant Genís i Santa Maria de Foix de Torrelles de Foix.
- Mn. Rubén Darío Rivera Jiménez, fins ara rector de la Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè del Prat de Llobregat.

S'ha creat la Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Viladecans, segons decret 09/16, d'11 de juliol de 2016.

El temple de la Montserratina queda constituït ara com a nova parròquia de Viladecans

Rafael Galofré Casas, nou ecònom diocesà

161è Pelegrinatge de l'Hospitalitat de Lourdes

Tindrà lloc dels dies 22 al 26 de setembre, amb participants de les tres diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa.

El bisbe Agustí s'hi sumarà a partir del dia 24.

Aquest, i el pelegrinatge de finals de juny i principis de juliol passats,

sota el lema «Misericordiosos com el Pare» s'emmarquen en el Jubileu de la Misericòrdia. A la nostra diòcesi hi ha delegacions de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes a les poblacions de Gavà, Sant Vicenç dels Horts, Sitges, Viladecans, Vilafranca del Penedès, Vila-nova i la Geltrú.

Pelegrinatges amb l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes acompanyant persones malaltes i/o discapacitades

HOSPITALITAT 2016
MISERICORDIOSOS COM EL PARE
Any jubilar de la misericòrdia

160è – Pelegrinatge del 30 de juny al 4 de juliol
161è – Pelegrinatge del 22 al 26 de setembre

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa
C/Concepció de Carrer, 234 - 08011 Barcelona - Tel. 93 487 40 09

Inscripcions:

Pelegrinatge de juny:
Del 17 de maig al 14 de juny

Pelegrinatge de setembre:
Del 23 d'agost al 8 de setembre

AGENDA

► **Eucaristia d'inici de curs a la Cúria.** Divendres 23 de setembre, a les 13 h. Adreçada als treballadors i col·laboradors de la Casa de l'Església, expressa el desig de posar el treball del nou curs a les mans de Déu.

► **Inauguració nou edifici Highlands School.** Divendres 23 de setembre, a les 15.30 h. El bisbe Agustí celebrarà l'eucaristia i beneirà els nous locals construïts a l'escola Highlands School, d'Esplugues de Llobregat.

► **Festivitat de la Mercè, copatrona de la diòcesi.** El proper 24 de setembre, el bisbe Agustí concelebrarà l'eucaristia a la Basílica de la Mercè de Barcelona.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a set.) [Pr 3,27-34 / Sl 14 / Lc 8,16-18]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i màrtir a Nàpols (s. IV); Sant Feliu de Llobregat: Santa Maria de Cervelló o dels «Socors», verge mercedària, de Barcelona (s. XIII).

20. ■ Dimarts [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. Sant Andreu Kim Taegon, prev., i sant Pau Chong Hasang, i companys mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaquí, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Dimecres [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.

22. ■ Dijous [Ecle 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. A Urgell: beats Josep Batalla, Jaume Bonet, Josep Rabasa i companys mrs.; sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Felix IV, papa (526-530).

23. □ Divendres [Ecle 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí;

sta. Tecla, vg. i mr., associada a St. Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.

24. ■ Dissabte [Ecle 11,9-12,8 / Sl 89 / Lc 9,43b-45]. A Sant Feliu de Llobregat: Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona principal de l'arxidiòcesi i de la província eclesiàstica de Barcelona.

25. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Am 6,1a.4-7 / Sl 145 / 1Tm 6,11-16 / Lc 16,19-31]. Mare de Déu de la Misericòrdia; sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva).

Diuenge XXV de durant l'any

COMENTARI

No podeu servir Déu i el diner

La fruita madura (v. 1) simbolitza que, després de diverses amenaces de càstig i successives intercessions del profeta perquè Déu perdonés, ara el càstig és ja inevitable.

La corrupció ha madurat i crescut tant que el càstig ja no pot esperar més. Per què? Déu ja no és misericordiós i per això s'acaben les oportunitats de conversió? No!

La causa és que us abraoneu sobre els pobres dient: «Quan haurà passat la festa per poder vendre queviures... fent trampa amb les balances... i comprant un pobre amb un parell de sandàlies?». Aquest estil de vida obstinat és incompatible amb nova oportunitat de perdó i conversió.

El do de la misericòrdia divina esdevé estèril si no troba receptors humils que acullin la gràcia del perdó.

Us recomano que feu a Déu pregàries per tots els homes.

El motiu és que Déu, Salvador nostre, vol que tots els homes siguin salvats i arribin al coneixement de la veritat.

L'adjectiu «tots» hi surt cinc vegades.

Pregat pels reis i tots els qui tenen autoritat té un motiu interessant: «Perquè puguem portar una vida tranquil·la.»

A la confessió de fe clàssica «Hi ha un sol Déu», s'hi afegeix la confessió específica cristiana: «Hi ha també un sol mitjancer entre Déu i els homes, l'home Jesucrist.»

Evitant interpretar «el mitjancer» com simple subordinat de Déu, destaca l'eficàcia salvífica de la mort de Jesucrist que es donà Ell mateix per rescatar tots els homes.

La paràbola de l'administrador astut d'entrada dona la impressió de lloanxa a un home injust i deshonest.

Cal, però, recordar que una paràbola només explica un aspecte concret (i no tot el conjunt de la veritat sencera).

Jesús no jutja la moralitat dels actes de l'administrador sinó que el lloa perquè ha estat «prudenciosa»; és a dir, davant la nova situació (despatxat de l'administració, sense prou força per cavar, amb vergonya per anar a captar), ha trobat i emprat el mitjà adequat per assolir l'objectiu.

La prudència disposa a discernir el veritable bé i a escollir els mitjans justos per aconseguir-lo (CCE 1806).

Missatge: l'home fidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Amb sentència definitiva: No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.» El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

▶ Salm responsorial (112)

R. Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.

Servents del Senyor, lloeu-lo, / lloeu el nom del Senyor. / Sigui beneït el nom del Senyor, / ara i per tots els segles. R.

El Senyor és excels, als ulls de tots els pobles, / la seva glòria s'eleva més enllà del cel. / ¿Qui és com el Senyor, el nostre Déu? / Té molt amunt el seu tron, / i des d'allí s'inclina / per veure el cel i la terra. R.

Aixeca de la pols el desvalgut, / treu el pobre de la cendra, / per assegurar-lo entre els poderosos, / els poderosos del seu poble. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súpriques i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestat. Pregat així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoniatge sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,1-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «A un home ric li van denunciar que el seu administrador malversava els seus béns. Ell el cridà i li digué: «Què és això que sento dir de tu? Dona'm comptes de la teva administració: d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns.» L'administrador va pensar: «Què podré fer, ara que el meu amo em despatxa de l'administració? Per cavar, no tinc prou força; anar a captar em fa vergonya. Ja sé què he de fer per trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració.» I cridà un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué: «Quant deus al meu amo?» Ell li contestà: «Cent bidons d'oli.» Li digué: «Aquí tens el teu rebut. Seu de pressa i escriu-ne un que digui cinquanta.» A un altre li digué: «I tu, quant deus?» Li contestà: «Cent sacs de blat.» Li diu: «Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta.» I aquest administrador de riquesa enganyosa, el Senyor el lloa així: «Ha estat prudent, perquè, en el tracte amb els homes de la seva mena, els homes del món són més prudents que els fills de la llum.» I jo us dic: «Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui, trobeu qui us rebi eternament a casa seva.» L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 8,4-7)

Escuchad esto, los que pisoteáis al pobre y elimináis a los humildes del país, diciendo:

«¿Cuándo pasará la luna nueva, para vender el grano, y el sábado, para abrir los sacos de cereal —reduciendo el peso y aumentando el precio, y modificando las balanzas con engaño— para comprar al indigente por plata y al pobre por un par de sandalias, para vender hasta el salvado del grano?»

El Señor lo ha jurado por la Gloria de Jacob: «No olvidaré jamás ninguna de sus acciones.»

▶ Salmo responsorial (112)

R. Alabad al Señor, que alza al pobre.

Alabad, siervos del Señor, / alabad el nombre del Señor. / Bendito sea el nombre del Señor, / ahora y por siempre. R.

El Señor se eleva sobre todos los pueblos, / su gloria sobre los cielos. / ¿Quién como el Señor, Dios nuestro, / que habita en las alturas / y se abaja para mirar / al cielo y a la tierra? R.

Levanta del polvo al desvalido, / alza de la basura al pobre, / Para sentarlo con los príncipes, / los príncipes de su pueblo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Querido hermano: Ruego, lo primero de todo, que se hagan súplicas, oraciones, peticiones, acciones de gracias, por toda la humanidad, por los reyes y por todos los constituidos en autoridad, para que podamos llevar una vida tranquila y sosegada, con toda piedad y respeto. Esto es bueno y agradable a los ojos de Dios, nuestro Salvador, que quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad. Pues Dios es uno, y único también el mediador entre Dios y los hombres: el hombre Cristo Jesús, que se entregó en rescate por todos; este es un testimonio dado a su debido tiempo y para el que fui constituido heraldo y apóstol —digo la verdad, no miento—, maestro de las naciones en la fe y en la verdad. Quiero, pues, que los hombres oren en todo lugar, alzando unas manos limpias, sin ira ni divisiones.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 16,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Un hombre rico tenía un administrador, a quien acusaron ante él de derrochar sus bienes. Entonces lo llamó y le dijo: «¿Qué es eso que estoy oyendo de ti? Dame cuenta de tu administración, porque en adelante no podrás seguir administrando». El administrador se puso a decir para sí: «¿Qué voy a hacer, pues mi señor me quita la administración? Para cavar no tengo fuerzas; mendigar me da vergüenza. Ya sé lo que voy a hacer para que, cuando me echen de la administración, encuentre quien me reciba en su casa».

Fue llamando uno a uno a los deudores de su amo y dijo al primero: «¿Cuánto debes a mi amo?». Este respondió: «Cien barriles de aceite». Él le dijo: «Toma tu recibo; aprisa, siéntate y escribe cincuenta». Luego dijo a otro: «Y tú, ¿cuánto debes?». Él contestó: «Cien fanegas de trigo». Le dice: «Toma tu recibo y escribe ochenta». Y el amo alabó al administrador injusto, porque había actuado con astucia. Ciertamente, los hijos de este mundo son más astutos con su propia gente que los hijos de la luz. Y yo os digo: ganaos amigos con el dinero de iniquidad, para que, cuando os falte, os reciban en las moradas eternas.

El que es fiel en lo poco, también en lo mucho es fiel; el que es injusto en lo poco, también en lo mucho es injusto. Pues, si no fuisteis fieles en la riqueza injusta, ¿quién os confiará la verdadera? Si no fuisteis fieles en lo ajeno, ¿lo vuestro, quién os lo dará? Ningún siervo puede servir a dos señores, porque, o bien aborrecerá a uno y amará al otro, o bien se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero.»